

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: A. B., zastoupeného JUDr. Hanou Fučíkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, nám. Bří Synků 349/4, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2004, čj. 46 Az 937/2003 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Hany Fučíkové se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 9. 2003, čj. OAM-2590/VL-11-BE01-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím bylo řízení o udělení azylu stěžovateli zastaveno podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), neboť se stěžovatel opakovaně ve stanovené lhůtě nedostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů své žádosti o udělení azylu. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že

žalovaný postupoval v souladu se zákonem a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ale ve skutečnosti kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b); zastává názor, že soud pochybil, zamítl-li jeho žalobu proti ministerstvu vnitra s odůvodněním, že správní orgán postupoval správně, zastavil-li řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu, protože v době předvolánek k pohovorům se nezdržoval v Pobytovém středisku, kde byl hlášen k pobytu. Stěžovatel tvrdil a znovu opakuje, že v době doručení předvolánek se zdržoval mimo azylové řízení na základě propustky a že muselo dojít k nedorozumění, je-li v evidenční kartě zapsáno, že stěžovatel dne 19. 8. 2003 svévolně opustil pobytové středisko bez uvedení místa svého pobytu a vrátil se až 29. 9. 2003. K pohovorům byl předvolán poprvé na den 1. 9. 2003 předvolávkou ze dne 21. 8. 2003 a podruhé na den 15. 9. 2003 předvolávkou ze dne 3. 9. 2003. Dodal, že na udělení azylu v České republice má eminentní zájem (pobývá zde od 18. 5. 2003) a nedopustil by se porušení jedné ze základních povinností žadatele o azyl. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 31. 5. 2003 podal stěžovatel návrh na zahájení řízení o udělení azylu, kde uvedl, že o azyl žádá proto, že na Ukrajině zůstal sám a v Rusku je velmi těžké získat trvalý pobyt. Na Ukrajině měl problémy s tatarskými obyvateli, prohlašovali, že Krym nepatří Ukrajincům, ale Tatarům. Neměl kde žít a neměl práci. O azyl požádal, protože mu končí platnost víza a chce zde žít legálně.

Žalovaný dopisem ze dne 21. 8. 2003 vyzval stěžovatele, aby se dne 1. 9. 2003 dostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů pro které žádá o azyl. Stěžovateli bylo doručováno na adresu PoS. Bylo zjištěno, že žadatel o udělení azylu se v místě pobytu nezdržuje a že svévolně opustil dne 19. 8. 2003 PoS. Proto byla písemnost doručena podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu. Opakovaně byl pozván k pohovoru na den 15. 9. 2003, avšak opět se jej nepodařilo zastihnout. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu a místo jeho pobytu není známo, byla písemnost doručena podle ustanovení § 24 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Písemnost byla uložena v azylovém zařízení OAMP MV ČR. Stěžovatel se k pohovoru nedostavil. Žalovaný ze dne 18. 9. 2003 vydal rozhodnutí čj. OAM-2590/VL-11-BE01-2003, kterým bylo řízení o udělení azylu stěžovateli zastaveno podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť se opakovaně bez vážného důvodu ve stanovené lhůtě nedostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů své žádosti o udělení azylu. Proti tomu stěžovatel v žalobě namítal skutečnosti již uvedené v kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu se písemnosti doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu. Podle téhož ustanovení odstavce 2 se písemnost, kterou se nepodařilo doručit, uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Ustanovení § 24 odst. 3 uvádí, že po hodnověrném zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, se v případě, že místo jeho pobytu není známo, doručení provede podle odstavce 2.

Ze soudního a správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl v době doručování předvolání hlášen k pobytu v PoS, kde se však nezdržoval, neboť dne 19. 8. 2003 pobytové středisko svévolně opustil, aniž oznámil, kde se bude zdržovat, a zpět se vrátil až dne 29. 9. 2003. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že žalovaný postupoval správně, když obě předvolání k

pohovorům uložil podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu v PoS, kde byl stěžovatel v té době hlášen k pobytu a jiná adresa stěžovatele nebyla známa. Předvolání byla v souladu se zákonem vyvěšena na úřední desce v tomto pobytovém středisku a předvolání k pohovorům bylo provedeno řádně. Zcela v souladu je též postup žalovaného, který řízení o azylu podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil.

Tvrzení stěžovatele, že se v době doručení předvolánek zdržoval mimo azylové zařízení na základě prodloužení propustky, považuje Nejvyšší správní soud za účelové, neboť toto tvrzení je vyvráceno zápisem v evidenční kartě, podle kterého stěžovatel dne 19. 8. 2003 svévolně odešel z pobytového střediska, aniž uvedl místo svého pobytu a do pobytového střediska opětovně přišel dne 29. 9. 2003. Skutečnost, že se stěžovatel o předvolání nedozvěděl, nelze přičíst k tíži správnímu orgánu, neboť stěžovatel svévolným opuštěním místa pobytu dal najevo, že se o další řízení nezajímá. Je třeba dodat, že pokud by se stěžovatel řádně zdržoval v místě hlášeného pobytu, nebo tam alespoň docházel, byl by o termínech pohovorů informován. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Praze nepochybil, když žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a dále 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2006

JUDr. Petr Příhoda

předseda senátu